

den anden Side lader det sig ikke nægte, at den dybere Aarsag ligger et andet Sted, og det skal jeg senere komme tilbage til.

Altsaa, i Fjor henstillede Oberst Lund-Larsen til Underofficersforeningen, at de bar sig ad, som jeg her har nævnt. Det skete ikke. Ganske vist hyldede hverken Bestyrelsen eller noget ordinært Medlem af Foreningen Redaktør Christiansen ved Festen, men en tilstedeværende udenforstaaende, et tidligere Medlem af Foreningen, stod op og udbragte et Leve for ham, og dette havde til Følge, at der et Øjeblik blev nogen Misstemning, som jeg, der for øvrigt ogsaa var til Stede som Æresgæst, forsøgte paa at bilægge ved en lille Tale, som man syntes fra begge Sider at kunne godkende. Da man i Aar skulde til at holde Fest, havde Redaktør Christiansen forud arbejdet for at faa dannet en Landsforening, og efter at Krigsministeriet havde modsat sig Dannelsen af en saadan, havde han i sit Blad skrevet en Artikel, hvori han gik ud fra, at en saadan Forening vilde blive dannet paa Trods af Krigsministeriets Afgørelse. Da Oberst Lund-Larsen saa denne Artikel, henvendte han sig til to Medlemmer af Underofficersforeningens Bestyrelse og udtalte, at han under Hensyn til, at Christiansen havde skrevet denne Artikel, maatte meddele, at saafremt man atter i Aar maatte indbyde Redaktør Christiansen som Æresgæst, saa han sig ikke i Stand til at møde, med andre Ord, han gav dem Valget imellem at have Redaktør Christiansen eller ham som Æresgæst. Dertil var der vel i Grunden ikke saa stort at sige, thi hvis man ved Sammenkomsten roste Christiansen netop for den paagældende Artikel, vilde Obersten atter, fordi han stod som Krigsministeriets Repræsentant, komme i den Situation, at han ikke kunde deltage i en Skaal for Christiansen. Men da man i Bestyrelsen drøftede Situationen, viste der sig at være Uoverensstemmelse. Bestyrelsen bestaar af 7 Medlemmer, af hvilke kun 5 var til Stede; blandt de to fraværende var Formanden. De 5 Bestyrelsesmedlemmer talte frem og tilbage om Sagen, og ved Afstemningen kom Stemmerne til at staa 2 mod 2, idet den ene ikke stemte, men da Næstformandens Stemme var paa den Side, som ikke ønskede Redaktør Christiansen indbudt, blev man enig om, at hans Stemme skulde være afgørende, og at Obersten skulde indbydes og samtidig have Meddelelse om, at Redaktør Christiansen ikke skulde indbydes. Nogle Dage efter var der Generalforsamling i Foreningen, og her kom

Spørgsmaalet om, hvem der skulde indbydes til Festen, op. Nu er det ikke almindelig Skik i Underofficersforeningen i Fredericia, og vistnok heller ikke i andre Foreninger, at man ved Generalforsamlinger drøfter Spørgsmaalet om, hvem der skal være Foreningens Æresgæster. Det vilde i og for sig ogsaa være en uheldig Skik, thi det kan ikke være behageligt for dem, der er Tale om at indbyde, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de skal være Gæster eller ikke, skal være Genstand for Forhandling og Afstemning, de skulde jo helst være velsete af alle Medlemmerne, og det kan ikke være behageligt for dem at vide, at nogle af Medlemmerne har stemt imod, at de kom til Stede. Men naar man kom ind paa at behandle Spørgsmaalet paa Generalforsamlingen, var det, fordi man vidste — den Slags Ting kan vanskelig skjules — at der havde været Uenighed indenfor Bestyrelsen, og at Stemmerne havde staaet lige.

Ved den Afstemning, som derefter fandt Sted, blev det med 61 Stemmer — dette Tal, som er nævnt af det ærede Medlem fra Horsens, er vistnok rigtigt — mod 11 vedtaget, at Redaktør Christiansen ogsaa skulde indbydes. Til Bedømmelse af dette Stemmetal maa jeg maaske anføre, at Underofficersforeningen har halvandet Hundrede Medlemmer, nemlig 108 ordinære og nogle og 40 overordentlige, det vil sige saadanne, som tidligere har været faste Underofficerer, men nu er traadte ud af Tjenesten. Hvis de alle har stemt, har altsaa kun omtrent Halvdelen af Foreningens Medlemmer været til Stede ved den Lejlighed, jeg her taler om. Derefter blev det meddelt Obersten, at man ganske vist fastholdt Indbydelsen til ham, men at man maatte meddele ham, at Redaktør Christiansen ogsaa vilde komme til Stede. Oberst Lund-Larsen saa heri en Fornærmelse mod sig personlig, og det er muligt — jeg ved ikke noget bestemt derom —, at han derefter har henvendt sig til sine overordnede for at raadspørge dem om, hvad han skulde gøre i det foreliggende Tilfælde, men jeg vil fremhæve, at det, som man fra Oberst Lund-Larsens og fra militær Side stadig har gjort gældende under denne Sag, er, at det, som var passeret, kunde for de paagældende medføre et Ansvar, saaledes som Straffeloven for Krigsmagten nu en Gang er, og hvis det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Horsens anførte, at Forsvarsministeren skulde have givet sin Bemyndigelse til Oberst Lund-Larsen til at foretage det, som er sket,